Глава XIX.
ПО ВОДА.

Докато тичахме презглава покрай брега на потока, виковете продължаваха, изпълвайки пещерата с гонещо се ехо. Те не можеха да ускорят нашия бяг – вече бяхме напрегнали всичките си мускули, сякаш хвърчахме над скалата. За късмет, пътят беше чист, защото в тъмнината можехме да виждаме на не повече от няколко фута пред себе си. Гласът на Дезире беше достатъчен ориентир за нас.

Накрая стигнахме до нея. Не знам какво очаквах да видя, но разбира се не това, което се показа пред очите ни.

- Копието ти! – извика Хари, втурвайки се надясно от потока.

Копието ми беше готово. Следвах го.

Дезире стоеше точно на мястото, където я бяхме оставили, крещейки с цяло гърло.

Около нея, от всичките й страни, имаше боричкаща се, блъскаща се маса от животните, които бяхме подплашили и прогонили от трупа на влечугото. Те бяха стотици, скупчили се плътно едно до друго, блъскащи се към нея, някои от тях скачайки върху гърбовете на другите, някои пък смачквайки на земята под краката си другите. Не изглеждаше наистина да я нападат, но не можехме да видим ясно.

Това видяхме за миг, а след още един се бяхме втурнали напред в навалицата, въртейки копия. Това беше по-скоро фарс, отколкото битка.

Стоварвахме копията си върху гъмжилото от глави и гърбове, без да се мъчим да се целим. Те се притиснаха в краката ни; нагазихме през тях сякаш бяха воден поток. Едни удряхме, други падаха или побягваха; не чакаха да ги ударим повторно.

Дезире беше спряла да вика.

- Няма да те наранят! – извика Хари. – Къде е копието ти?

- Изчезна. Те дойдоха преди да успея да го взема.

- Тогава ги ритай, блъскай – направи нещо. Те са просто прасета.

Поне имаха безчувствената упоритост на свине. Сякаш изобщо не бяха в състояние да разберат, че присъствието им не е желано, докато действително не усетят копието – абсолютно лишени дори от инстинкт.

- Значи това си ловувал с риск за живота си! – извиках на Хари с възмущение. – Те дори не знаят да квичат.

Най-накрая стигнахме до Дезире и почистихме пространството около нея. Но това ни отне още петнайсет минути в блъскане, мушкане и безразборно клане, преди напълно да разгромим добичетата. Когато решиха да си вървят, не губиха повече време, а препуснаха в галоп към водата с хлъзгане и претъркулване.

- Ей-богу! – възкликна Хари, облягайки се на копието си. – И ето ти доста работа. Виж това! Де да бяха си отнесли мъртвите.

- Уф! Гадни добичета! Никога през живота си не се бях плашила толкова – каза Дезире.

- Добре де, и ти изплаши нас – отвърна Хари. – Направо ни хвърли в тъч. Никога през живота си не съм тичал толкова бързо. А всичко, което трябваше да направиш, е да размахаш копието си пред тях и да викаш “у-у-у”! Помислих, че е другарчето на нашия приятел с очите.

- Тези ли неща съм яла? – попита Дезире.

Хари се ухили.

- Да, и това не е всичко. И ще продължиш да ги ядеш, докато аз съм готвачът. Хайде, Пол; имаме работа за цял ден.

Замъкнахме телата до брега на потока и ги хвърлихме във водата, като запазихме две-три за попълване на запасите.

Тогава за пръв път пробвах умението си да ги дера и чистя и когато свърших, бях напълно отвратен и от него, и от себе си. Хари се беше обиграл за това; той работеше и си свиркаше, сякаш се беше родил в месарница.

- По-скоро ще ходя гладен – заявих аз, докато си миех ръцете до раменете в студената вода.

- Да, бе – каза Хари, – усилията ми никога не се ценят. Аз те тъпчех, докато завършиш класа на скелетите, а веднага след това започваш да критикуваш трапезата. Сега знам какво е да държиш пансион. Защо не си смениш хотела?

Когато свършихме, бяхме доста уморени, но Хари не искаше да чуе за почивка. Аз пък горях от нетърпение да видя още веднъж изхода на потока. Така, като взехме отново копията си, ние тръгнахме през пещерата, този път с Дезире между нас. Тя преглътна присмехите на Хари за нейния страх и отказа да остане.

Отново стояхме на мястото, където потокът напускаше пещерата през широк свод на тунел.

- Там има шанс – каза Хари, като се обърна към мен. – Изглежда добре.

- Да, ако имахме лодка – съгласих се аз. – Но това е течение е със скорост десет мили (18 км) на час и сигурно е дълбоко.

Нагазих във водата и изминах около двайсет фута (6 м) и още малко и щях да се скрия под повърхността, тъй като водата течеше край раменете ми.

- Не можем да ходим по дъното на потока – заявих аз, като се върнах на брега. – Но той изглежда обещаващ. При десет мили на час можем да стигнем западния склон за че-

тири часа. Четири часа до слънчевата светлина – но може и да са четиристотин. Невъзможно е.

След това се върнахме по стъпките си в нашия лагер, ако мога да го нарека с такова достойно име. Много щях да съжалявам, ако се откажехме от идеята да последваме руслото на потока, защото той определено излизаше някъде на земната повърхност, и в главата ми се въртяха всевъзможни начини за осъществяването на това. Същите мисли бяха и в главата на Хари, защото той внезапно се обърна към мен:

- Ако имахме нещо за напречни греди, можех да направя сал, с който можем да отидем до Тихия океан и да го прекосим. Кожата на онова нещо ей-там е точно за тази работа и ние можем да вземем парче, голямо колкото си искаме.

Поклатих глава.

- Помислих си за това. Но нямаме абсолютно нищо, с което да я държим. Нямаше кости в неговото тяло, ти знаеш това.

Но идеята беше особено съблазнителна и ние я обсъждахме в продължение на един час. Дезире беше заспала на купчината си кожи. Ние седяхме на земята един до друг, на известно разстояние от нея, разговаряйки тихо.

Изведнъж чухме силен плясък в потока, който беше доста близо до нас.

- За бога! – възкликна Хари, скачайки на крака. – Чу ли това? Това звучеше като... спомняш ли си рибата, която изтеглихме със сала на инките?

- Която няма нищо общо с това – отговорих аз. – Това са само водните свине. Чувал съм ги хиляди пъти през последните няколко дни. И Господ знае, че имаме достатъчно от тях.

Но Хари възрази, че плясъкът бил твърде по-силен, за да бъде предизвикан от което и да е водно прасе, и нагази в

потока, за да проучи. Станах и го последвах, без да бързам, без някаква конкретна причина, но внезапно се стреснах от възбудения му вик:

- Пол... копието! Бързо! Това е кит!

Затичах се колкото можех по-бързо към брега и се върнах с копията, но когато се върнах, Хари ме посрещна с ругатня от недоволство и информация, че "китът" бил изчезнал. Беше много развълнуван.

- Казвам ти, беше двайсет фута (6 м) дълъг! Голям черен дявол с глава като на крава.

- Сигурен ли си, че не беше като на свиня? – попитах го скептично.

Хари ме погледна.

- От един месец пия само вода – каза той сухо. – Това беше риба, и то каква риба.

- Добре, сигурно има още като него – отбелязах аз. – Но те могат да почакат. Хайде да поспим, и тогава ще видим.

Няколко часа по-късно, след като се бяхме заредили със сън и храна (бях решил, след сериозно обмисляне, да не си сменям хотела), тръгнахме, въоръжени с копията си. Дезире ни придружаваше. Хари безцеремонно и каза, че ще пречи, но тя отказа да остане.

Тръгнахме нагоре по течението, защото мислехме, че шансовете ни са по-добри в тази посока, отколкото към по-бързото течение, и с изненада открихме, че пещерата е много по-голяма от всяка друга, която бяхме видели преди. Сигурно бяхме изминали повече от миля, тъй като бяхме вървели с бърза крачка петнайсет-двайсет минути, но без все още да достигнем отсрещната стена.

На това място потокът беше значително по-широк, отколкото по-надолу, а течението беше много слабо. Дезире остана на брега, а Хари и аз нагазихме във водата, която ни стигаше над кръста.

Чакането, преди да се случи нещо, беше дълго и досадно. Водата беше студена и крайниците ми се схванаха и вкочанясаха; казах на Хари, че е безсмислено да чакаме повече и се обърнах към брега, когато внезапно водата недалеч от мястото, където стоеше той, силно се развълнува.

Обърнах се и видях Хари да се хвърля напред с копието си.

- Хванах я! – провикна се той. – Хайде!

Тръгнах. Но скоро видях, че не Хари я беше хванал. Тя беше хванала Хари. Те бяха на не повече от десет ярда (9 м) от мен и когато стигнах мястото, не можеше да се види нищо друго, освен пръскаща се вода, яростно разбивана на пяна.

За миг зърнах Хари, който се мяташе във въздуха; беше се вкопчил здраво с двете си ръце в дръжката на копието си. Дълбочината на водата тук стигаше над главата ми; аз плувах с всички сили.

- Хванах я – през корема, – каза Хари със задъхване, след като аз бях намерил пътя до него през водните струи. – Главата й! Намери й главата!

Накрая успях да се хвана за копието на Хари близо до мястото, където беше забито в тялото на рибата, но в следващия миг то беше издърпано от ръцете ми, като ме завлече под водата. Изплувах запъхтян и направих друг опит, но не успях с няколко фута.

Хари продължаваше да вика:

- Главата й! Хвани я за главата!

Затова си пазех копието. Но не можех да направя нищо с главата или опашката, тъй като огромната риба се мяташе бясно насам-натам из водата.

Веднъж се хвърли върху мен и ме потопи на дълбоко; усетих гладкото й хлъзгаво тяло над себе си, а опашката ми нанесе силен удар по лицето, когато минаваше край нея.

Заслепен и полузадушен, успях да изплувам и видях, че те се бяха отдалечили на петдесет фута (15 м) от мен.

Доплувах до тях, дишайки тежко и почти изтощен. Водата около тях сега се пенеше не толкова бясно. Когато се приближих, рибата се метна наполовина над водата и се пльосна настрани; видях грозната й черна глава насочена право към мен.

- Още малко и ще избяга! – извика със задъхване Хари.

Той все още здраво се държеше за копието.

Застанах твърдо срещу течението и зачаках. Скоро рибата се втурна бясно на не повече от десет фута (3 м) пред мен и главата й пак се появи; идваше право към мен. Можех да видя матовите й, кръгли като мъниста очи, от двете страни на главата, и аз забих копието си точно между тях.

Използвах малко сила при удара, но рибата сама добави още; тя идваше със светкавична скорост. Отскочих с голямо усилие настрана и я усетих как профучава край мен.

Обърнах се да плувам след тях и чух силния вик на Хари:

- Уцели я!

Когато го настигнах, рибата се беше обърнала по гръб и се носеше по повърхността, без да мърда.

Трябваше още и да я измъкнем на брега, и, тъй като бяхме изтощени, това нямаше да бъде лесна задача. Но течението беше много слабо и след половин час дърпане и бутане, ние я довлякохме на плитко, където можеше да стъпваме по дъното. Тогава стана по-лесно. Дезире нагази във водата и дойде при нас, за да ни помогне, и след още десет минути бяхме я измъкнали на високо и сухо върху скалата.

Тя дори беше по-голяма, отколкото си мислех. Не беше за чудене, че Хари беше нарекъл нея – или някоя друга като нея – кит. Цялата й дължина беше петнайсет фута (4,5 м) от

муцуната до опашката й. Кожата й отгоре беше абсолютно черна, а по корема – прошарена с петна.

Докато седяхме и точехме остриетата на копията си върху скалата, в подготовка да одерем рибата, Дезире стоеше, наблюдавайки я с абсолютно одобрение. Тя се обърна към нас:

- Е, от това бих яла, а не от онези гадни неща.

- О, това не е за което си мислиш – каза Хари, прокарвайки пръст по ръба на острието на копието си. – Тя явно не е за ядене.

- Тогава защо е целия този труд? – попита Дезире.

- Скъпа мадам, надявам се да отпътуваме с нея – каза Хари, като стана.

След това той обясни целта ни, и, повярвайте ми, Дезире беше най-въодушевена от групата, когато разпорихме тялото на рибата от опашката до муцуната и започнахме да смъкваме жилавата кожа.

- Ако успеете, можете да изберете нови завеси за моя будоар – каза тя в опит да ни разведри, не съвсем успешен.

- Що се отнася до мен – заявих аз, – ще ям риба всеки ден до края на живота си от чиста благодарност.

- Ще го правиш от чиста необходимост – намеси се Хари, – ако не се хванеш на работа.

Прекарахме три часа в разрязване, разцепване и разкъсване, за да направим рибата на парчета, но работехме целенасочено и с желание. Когато свършихме, ето какво имахме да покажем: една дълга оголена кост, четири инча (10 см) дебела и дванайсет фута (3,60 м) дълга, и изключително твърда, а от двата й края под прав ъгъл стърчаха по-малки кости. Те бяха с дебелина около инч (2,5 см) и с дължина два инча (5 см). Отчупихме долния край на гръбнака, близо до опашката.

Изпробвахме го, като го изправихме и го огънахме на две.

- Направо идеално! – извика Хари, ликувайки. – Още три такива и ще отплуваме към брега на Каляо.

- Ако ги хванем – отбелязах аз. – Но две също ще свършат работа. Можем да го направим триъгълен.

Хари ме погледна.

- Пол, ти си направо гений. Но дали ще стане достатъчно голям, за да ни побере?

Обсъдихме този въпрос по пътя си обратно към лагера, накъдето носехме гръбнака на нашата риба и известно количество от месото. След това, като се нахранихме до насита, заспахме. След седем часа най-тежък труд ние бяхме готови за това.

Ето програмата ни за времето, което следваше – време, през което се проточиха много уморителни часове, защото, от самото му начало, заработихме трескаво – толкова нетърпеливи бяхме станали от този слаб проблясък на надежда. Щяхме да се опитаме да построим сал, с който щяхме да се опитаме да отплаваме по потока, по който щяхме да се опитаме да открием пътя, извеждащ навън от планината. Перспективата ни направи положително настроени, толкова тънка е нишката, на която се крепи надеждата.

Първата част на нашата задача беше най напрегната. Чакахме, нагазили във водата, много часове, преди да се появи друга риба, а след това тя ни избяга. Друг опит беше увенчан с успех след тежка борба. Втората беше дори по-голяма от първата.

Следващите две бяха толкова малки, че нямаше да могат да се използват за сала, но ние ги запазихме за друга цел. Накрая, след друго дълго търсене, продължило много часове, налетяхме на пет-шест от тях наведнъж.

По това време вече бяхме станали големи специалисти с копията си, освен това, бяхме открили уязвимото им място – гърлото, точно пред хрилете. До ден днешен не знам дали бяха човекоядци. Челюстите им бяха широки и силни като на акула, но те никога не ги изпробваха върху нас.

И така, имахме четири големи гръбнака и два по-малки. Следващото нещо, от което се нуждаехме, беше покриването му, и за тази цел посетихме останките на влечугото, което първо ни доведе до тази пещера.

Кожата му беше с дебелина половин инч (1,27 см) и жилава колкото най-жилавата кожа. Не срещнахме трудности при смъкването й, защото по това време плътта беше толкова изгнила и хлътнала, че буквално падаше сама. Тази работа беше най-лошата от всичко досега.

Постоянно, след като отрежехме малко с върховете на копията си – единствените ни инструменти – когато вече не можехме да понасяме, отивахме до потока с клатушкане като пияни, защото ни се гадеше и виеше свят от вида и смрадта на тази гадост.

Но това също беше завършено и накрая се запътихме тържествено към лагера, който бяхме преместили на половин миля нагоре по течението, влачейки след себе си парче от кожата, дълго около трийсет фута (9 м) и на половина широко. Не беше толкова тежка колкото си мислехме, което я правеше още по-добра за нашата цел.

Остатъкът от нашата задача, въпреки еднообразието, не беше неприятен.

Първо направихме по-дългите кости, които трябваше да служат за греди на нашия сал, точно еднакви по дължина, като срязахме краищата на по-дългите с груби парчета гранит. Казах, че беше еднообразно. След това от всяка по-малка кост отрязахме стърчащите дъговидни кости с нервни окончания, за да станат еднакви по дължина.

Те добавиха от двете страни по около десет инча (25 см), което, като сложим и четирите инча (6 см) от широчината на по-голямата кост и един инч от покритието, щеше да направи нашия сал повече от един фут (30 см) дълбок.

За да направим цилиндричната греда да не се огъва, завързахме всеки гръбначен прешлен за съседните му от двете му страни здраво с кожени ремъци, каквото бяхме приготвили неколкостотин фута.

Така се сдобихме с четири същински прави греди, без какъвто и да било луфт в двете посоки, огъващи се съвсем леко, поради хрущялите в средата на връзката между прешлените.

От тези четири греди направихме квадрат, като ги поставихме да легнат на своите ръбове, а краищата им да се опрат. Във всеки ъгъл на квадрата завързахме здраво краищата един за друг с кожени ремъци. Беше и здраво, и еластично, след като овързахме ъглите с ремъци, за да не се разхлабят под напора на течението.

Разпънахме голямото парче кожа върху тази рамка, така че краищата му се срещнаха отгоре, близо до средата. По този начин дъното му беше абсолютно непромокаемо. Загънахме ъглите навътре и ги хванахме с ремъци върху палубата на сала. След това, с по-дълги ремъци, затегнахме страните, като прекарахме ремъците назад и напред върху палубата на сала от едната до другата страна, като първо по същия начин бяхме укрепили двата края. Като крайна предпазна мярка прекарахме по-широки ремъци около дъното и палубата на сала, като здраво ги завързахме отгоре в средата. И ето, това беше нашият сал, дванайсет на дванайсет фута (3,60 X 3,60 м), дълбок повече от фут (30 см), водоустойчив като градски пияница и с тегло не повече от сто фунта (45 кг). За да разкажа това, отделих няколко минути; за да го направим, отделихме две седмици.

Но веднага открихме, че четирите греди по краищата не бяха достатъчни, защото само теглото на Дезире караше кожата да хлътва в средата, макар че я бяхме опънали колкото е възможно най-стегнато. Бяхме принудени да развържем всички ремъци, прекарани от едната до другата страна и да вмъкнем опори, направени от по-малките кости, кръстосани в средата. Укрепихме краищата им с най-дебелата кожа, която можахме да намерим, за да не пробият дъното. След това салът беше достатъчно здрав; въпреки че годността му да плава не беше подобрена, той можеше да се управлява много по-лесно отколкото преди.

За гребла взехме долните краища на гръбнаците на две от по-малките риби и ги покрихме с кожа. Те бяха около пет фута (1,50 м) дълги и доста тежки; но ние имахме намерение да ги използваме повече за целите на управлението, а не за придвижване. Течението на потока щеше да върши това вместо нас.

Близо до центъра на сала наредихме купчина от кожите на водните свине за Дезире; седалка, която в никакъв случай не беше неудобна. Ремъците, които бяхме прекарали назад и напред над палубата на сала, ни позволяваха да се хващаме, за да не бъдем изхвърлени от сала; но за нейните крака бяхме поставили два други ремъка, които да минават над глезените й, по което и време си почива. Това беше предпазна мярка в краен случай, защото не очаквахме пътуването ни да бъде дълго.

Накрая натоварихме провизиите си – около трийсет фунта месо от риба и водни свине, увити добре в две-три кожи, и ги привързахме здраво за палубата на сала.

- А сега – казах аз, проверявайки ремъците в ъглите за последен път, – всичко от което се нуждаем е име за сала и бутилка вино.

- И вимпел, сочещ пътя към дома – добави Хари.

- Името е доста лесно – каза Дезире. – Кръщавам го Clarte du Soleil.

- Какво значи? – попита Хари, чиито познания по френски бяха откъслечни.

- Слънчева светлина –казах му аз. – Вероятно на Краля на инките, който сам се нарича Дете на Слънцето. Но това е хубаво име. Да даде Господ да ни отведе там!

- Трябва да вземем повече кльопачка – каза Хари – забележка, която беше направил поне петдесет пъти през последните петдесет минути. Той не получи подкрепа и започна да си мърмори нещо за това колко ужасно прахосване е да се остави толкова много храна.

Защо беше така, не знам, но ние бяхме напълно убедени, че щяхме да кажем завинаги сбогом на този подземен свят и неговите опасности. По някакъв начин бяхме успели да повярваме, че успехът е сигурен; сякаш бяхме видели слънчева светлина, бликаща от далечния край на сводестия тунел, в който изчезваше потокът. Имаше самоувереност в думите на всеки, която утвърждаваше това чувство у другите, а надеждата беше спряла всички мисли за провал, когато се приготвихме да спуснем сала.

Отне ни известно време да го занесем до брега, макар че беше наблизо, защото боравехме изключително внимателно, за да не го разпорим в скалите. Заедно с провизиите той тежеше около сто и петдесет фунта (68 кг)

По никакъв начин не можехме да бъдем сигурни, че това нещо щеше да ни носи, но когато стигнахме водата, забравихме за всяка предпазливост от бързане да го изпробваме. Държахме го до брега, докато Дезире се намести върху купчината кожи. Копията лежаха в краката й, завързани за безопасност.

Хари отиде до по-далечния край на сала.

- Готово! – извика той и аз отблъснах сала, като нагазих във водата зад него. Когато водата стигна до коленете ми, се качих на борда и вдигнах греблото си.

- Всички богове! Вижте го! – извика Хари с огромно възхищение. – Потъна само около три инча! Човече, той може да носи армия!

- Allons! – извика Дезире, с весел смях. – C'est Perfection!

- Не би могло да бъде по-добре – съгласих се аз – но бъди нащрек, Хал. Когато се понесем по течението, ще става каквото ще става. Ако не беше тази отвратителна тъмница, щеше да е доста лесно. Какъвто ни е салът, и една малка скала с размера на главата ти може да ни прати на дъното.

Бяхме все още близо до брега, придвижвайки се бавно. Хари и аз трябваше да поддържаме положението си на еднакво разстояние от центъра, за да се запази равновесието на сала; значи, трябваше да го бутам сам.

Като се има пред вид големината му, той се подчиняваше много добре на греблото.

След още пет минути бяхме близо до средата на потока. На това място нямаше нищо друго, освен слабо течение, и ние се носехме бавно по него. Хари отиде на носа, а аз заех позиция на кърмата – ако мога да използвам такива термини за такъв плавателен съд – точно зад Дезире. Тогава пресметнахме, че се намираме на около миля от Точката, където потокът напуска пещерата.

Постепенно, със стесняването на потока, силата на течението се увеличаваше. То все още беше плавно и салът плаваше без вибрации. Един-два пъти, поради някоя особеност на течението, той завиваше на една страна, накланяйки напред носа си, но скоро изправяше курса си.

Водата започна да се кълбри отстрани, докато ние се носехме все по-бързо и по-бързо напред, с леко ромолене, кое-

то беше музика за нас. Потокът стана толкова тесен, че можехме да виждаме брега от всяка страна, макар и неясно, и аз знаех, че се приближаваме към изхода.

Извиках на Хари:

- Внимавай отдясно, когато правим завой! – и той отговори: "Ест, капитане!" – като ми козирува. Това поне беше действие с цел.

След още една минута видяхме свода точно пред нас, над един завой на потока. Силата на течението ни понесе към брега, но ние употребихме греблата си отчаяно и успяхме сравнително добре да направим завоя.

Избегнахме стената на тунела – черна зловеща скала, която щеше да размаже мозъците ни – с около десет фута (3 м) и се понесохме напред под свода по своя път – така си мислехме – към земята на слънчевата светлина.